

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

СИМИЗОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 59523/00)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

18 октомври 2007 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

18/01/2008 г.

Това решение става окончателно при наличие на обстоятелствата, упоменати в чл. 44 § 2 на Конвенцията. Същото може да претърпи редакционни промени.

По делото Симизов срещу България,
Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ
като Камара в състав:

Г-н П.ЛОРЕНЦЕН [P. LORENZEN], *председател*,
Г-жа С.БОТУШАРОВА [S. BOTOUSCHAROVA],
Г-н В.БУТКЕВИЧ [V. BUTKEVYCH]
Г-н Р.МАРУСТЕ [R. MARUSTE]
Г-н Х. БОРЕГО БОРЕГО [J. BORREGO BORREGO],
Г-жа Р.ЙЕГЕР [R. JAEGER],
Г-н М. ВИЛИДЖЪР [M. VILLIGER], *съдии*,
Г-н К. ЮНГВИРТ [K. JUNGWIERT], *заместващ съдия*,
и г-жа К.ВЕСТЕРДИК [C. WESTERDIEK], *секретар на*
отделението

След като обсъди въпросите в закрито заседание, проведено на 25 септември 2007 г., постановява следното решение, прието на същата дата:

ПО ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№59523/00) срещу Република България, подадена пред Съда съгласно чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-долу за краткост Конвенцията) от българския гражданин г-н Крум Стефанов Симизов (наричан по-долу за краткост жалбоподател) на 24 март 2000 г.

2. Жалбоподателят е представляван от г-н М. Нейков и г-жа С. Стефанова, адвокати, практикуващи в гр. Пловдив. Българското правителство (наричано по-долу за краткост Правителството) е представлявано от своя агент г-жа М. Караджова от Министерството на правосъдието.

3. На 30 август 2005 г. Съдът решава да уведоми правителството за жалбата. Прилагайки чл. 29 §3 от Конвенцията, Съдът взема решение да се произнесе по допустимостта и съществуващото на жалбата едновременно.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

4. Жалбоподателят е роден през 1930 г. и живее в гр. Пловдив.

5. На 23 юли 1984 г. жалбоподателят и съпругата му се развеждат, след което тя завежда дело срещу него с искане за делба на общата им собственост, която включва апартамент, гараж и автомобил, няколко бижута, както и много други движими вещи.

6. Съгласно приложимото законодателство производството по делбата има две фази. По време на първата фаза съдът трябва да установи кои са съсобствениците, да посочи вещите-обща собственост, които трябва да бъдат разделени, и да определи дела на всеки съсобственик. През втората фаза съдът извършва делбата.

1. Първата фаза по производството за делба

7. Искът за делба е подаден до Пловдивския районен съд през декември 1984 г. На 8 май 1985 г. неговото разглеждане е спряно, за да се изчака решението по друго дело между жалбоподателя и бившата му съпруга относно техните дялове в общата собственост. Това производство приключва през 1987 г. с окончателно решение, което установява, че делът на жалбоподателя е 9/16 от съпружеската имуществена общност, а на бившата му съпруга – 7/16.

8. Производството по делбата е възобновено през 1988 г. Съдът провежда три заседания и постановява решение на 15 юни 1988 г., с което допуска делбата на апартамента, автомобила, бижутата и останалите движими вещи. Съдът определя дела на страните, както е установено в производството от 1985-1987 г. (вж. предходния параграф). На 5 декември 1988 г. районният съд поправя решението си, като отбелязва, че делбата се отнася и за гаража.

9. Бившата съпруга на жалбоподателя обжалва. С решение от 6 септември 1988 г. Пловдивският окръжен съд отменя решението на долустоящия съд по отношение на движимите вещи. На 30 януари 1989 г. жалбоподателят иска възобновяване на първата фаза на производството за делба. На 4 май 1989 г. Върховният съд частично уважава иска. Не е ясно дали Окръжният съд в крайна сметка е разгледал отменената част от иска относно делбата на ютия, будилник, четири одеяла, два чаршафа, две възглавници и три памучни завеси.

2. Втората фаза от производството за делба

10. Без да изчака резултата от жалбите относно първата фаза от производството за делба, Пловдивският районен съд започва втората фаза. Между октомври 1988 г. и април 1991 г. той провежда девет

заседания. Няколкото отлагания са причинени от ненадлежно призоваване.

11. С решение от 22 април 1991 г. Пловдивският районен съд разпределя апартамента, част от бижутата и останалите движими вещи в дял на жалбоподателя, а автомобила, гаража и остатъка от бижутата и движимите вещи - в дял на бившата му съпруга. Всяка страна е задължена да заплати на другата страна уравнище на дела ѝ, както и подобренията и разноските.

12. На 24 май 1991 г. жалбоподателят подава жалба пред Пловдивския окръжен съд. Той оспорва оценката на апартамента, бижутата и сумите, които той и неговата бивша съпруга са задължени да си наплатят един на друг. Съдът постановява решение на 10 декември 1991 г. Той уважава иска частично, като намалява сумата, която се дължи от жалбоподателя.

13. По жалба на жалбоподателя на 31 декември 1992 г. Върховният съд отменя частично решенията на долустоящите съдилища и връща делото за ново разглеждане.

14. Делото е върнато в Пловдивския районен съд. На 4 март 1993 г. жалбоподателят подава в същото производство иск за обезщетение за вреди срещу бившата си съпруга. На 15 май 1993 г. районният съд, в закрито заседание, отказва да го приеме за разглеждане. Жалбата на жалбоподателя срещу този отказ е отхвърлена от Пловдивския окръжен съд на 6 октомври 1993 г.

15. На 4 май 1993 г. Пловдивският районен съд назначава вещо лице за оценка на апартамента и отлага съдебното заседание за 17 август 1993 г.

16. На 3 декември 1993 г. жалбоподателят иска отвод на съдията с писмо, съдържащо обидни забележки и неоснователни обвинения срещу съдии и служители в районния съд. Между 13 и 20 декември 1993 г. всички съдии от Пловдивския районен съд се оттеглят, явно в отговор на неуместното поведение на жалбоподателя.

17. На неустановена дата през 1994 г. жалбоподателят подава пред Върховния Съд искане за поправка на решението му от 31 декември 1992 г. (вж. пар. 13 по-горе), като твърди, че Върховният съд не е посочил името на съда, на който делото трябва да бъде върнато за ново разглеждане.

18. На 7 юни 1994 г. Върховният съд допълва своето решение от 31 декември 1992 г. Той постановява, че делото трябва да бъде изпратено за разглеждане от Пловдивския окръжен съд.

19. Поради това втората фаза на производството за делба е възобновена пред Пловдивския окръжен съд, който провежда заседание през октомври 1994 г. Съдът допуска писмени доказателства и назначава вещо лице.

20. На 10 януари 1995 г. бившата съпруга на жалбоподателя умира. На 17 април 1995 г. съдът, в закрито заседание, приема, че нейната дъщеря (също така дъщеря и на жалбоподателя) трябва да стане страна по делото.

21. Провежда се заседание на 8 май 1995 г., на което окръжният съд назначава нови вещи лица.

22. Между 1995 г. и 2000 г. окръжният съд насрочва многобройни заседания, които биват отлагани. Три отлагания, довели до забавяне от няколко месеца, са постановени, тъй като посоченото от съда нещо лице не е могло да се яви. Друго забавяне от няколко месеца е причинено от факта, че съдиите, на които е възложено делото през 1997 г., преди това са разглеждали делото като съдии от районния съд. Въпросните съдии не са отбелязали тази несъвместимост преди датата на съответното заседание и разпореждат отлагане, за да предизвикат разпределянето на делото при други съдии.

23. Всички други отлагания през периода 1995-2000 г. са в резултат на това, че властите не са осигурили надлежно връчване на призовките на дъщерята на жалбоподателя.

24. След няколко такива отлагания, на 23 октомври 1996 г. окръжният съд разпорежда проверка на причините за ненадлежното призоваване. Тъй като проблемът продължава да стои, на 6 март 1998 г. окръжният съд нарежда на кмета на Банкя, където живее дъщерята на жалбоподателя, да обясни защо призовките не са били връчени. На 13 септември 1998 г. кметът отговаря, че призовките за жителите на Банкя е трябвало да бъдат препратени чрез Столична община. Кметът също така твърди, че дъщерята на жалбоподателя е била уведомена, но не се е явила, за да получи призовките.

25. Тъй като призовките продължават да се връщат невръчени, съдът разпорежда призовките да бъдат връчени на адвоката на дъщерята на жалбоподателя, но през септември 1998 г. той уведомява съда, че не я представлява. След няколко допълнителни отлагания, причинени от същия проблем, на 26 януари 2000 г., съдът налага глоба на кмета на Банкя за това, че не е успял да осигури връчването на призовките.

26. На 28 октомври 1999 г. жалбоподателят подава жалба за бавност на основание член 217а от Гражданския процесуален кодекс. Не е ясно дали жалбата е разгледана.

27. На 28 март 2000 г. Пловдивският окръжен съд получава писмо от Столична Община - район Банкя, в което се казва, че дъщерята на жалбоподателя не живее на адреса, който е посочила. Съдът приема, че тя не го е уведомила надлежно за промяната на адреса си, и счита, че тя е редовно призована, което позволява продължаването на производството.

28. Следващото заседание се провежда на 11 май 2000 г. Вещото лице не се явява. Съдът допуска писмените доказателства, представени от жалбоподателя. Следващото съдебно заседание е насрочено за 12 октомври 2000 г., за да може дъщерята на жалбоподателя да се запознае с новите доказателства. Също така Съдът нарежда на вещото лице да се яви на следващото заседание под страх, че ще бъде глобено.

29. На 23 май 2000 г. жалбоподателят иска Пловдивския окръжен съд да насрочи заседанието за по-ранна дата. На 25 май 2000 г. съдът отказва поради това, че съгласно разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс делото не подлежи на разглеждане по реда на бързото производство. Последното съдебно заседание е проведено на 12 октомври 2000 г.

30. Пловдивският окръжен съд постановява решение на 5 януари 2001 г. Съдът определя стойността на различните обекти, предмет на делбата, и задължава жалбоподателя да изплати определена сума на дъщеря си. Тъй като съдът определя стойността на обектите към 22 април 1991 г., датата на тяхното възлагане в дял на страните, високата инфлация и обезценяването на българската валута, настъпили междувременно, са довели до обезценяване на паричните вземания, така че жалбоподателят е задължен да плати 43 деноминирани български лева (което се равнява на около 24 евро).

31. На 1 февруари 2001 г. жалбоподателят подава молба за преглед (касационна жалба) пред Върховния касационен съд. Той оспорва по същество стойността на апартамента и бижутата, определена от Пловдивския окръжен съд.

32. Заседанието, насрочено за 15 октомври 2001 г., не се състои, тъй като страните не са надлежно призовани. Съдът провежда заседание на 18 февруари 2002 г.

33. В окончателно съдебно решение от 1 март 2002 г. Върховният касационен съд, в тричленен състав, отменя решението на Пловдивския окръжен съд в частта му, позволяваща на жалбоподателя по-дълъг срок – една година – за да плати 43 лева на своята дъщеря. В останалата си част решението е потвърдено.

34. На 12 юли 2002 г. жалбоподателят иска възобновяване на производството, като твърди, че няколко лица са извършили престъпления във връзка с разглеждането на делото. С решение от 5 юни 2003 г. Върховният касационен съд, в петчленен състав, отказва да възобнови процедурата.

II. ОТНОСИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

35. Член 217а от Гражданския процесуален кодекс, приет през юли 1999 г., предвижда:

“1. Във всяко положение на делото, включително и след приключване на пренията, всяка от страните може да подаде жалба за бавност, когато неговото разглеждане, постановяване на решение или изпращане на подадена срещу решението жалба се забавя необосновано.

2. Жалбата за бавност се подава направо до по-горния съд, без да се връчват преписи на противната страна и без заплащане на държавни такси. Подаването ѝ не се ограничава с никакъв срок.

3. Председателят на съда, пред който е подадена жалбата, изисква делото и я разглежда незабавно в закрито заседание. Указанията му по действията, които трябва да извърши съдът, са задължителни. Определението не подлежи на обжалване и се изпраща незабавно заедно с делото на съда, срещу който е подадена жалбата.

4. При констатирана бавност председателят на по-горния съд може да направи предложение до дисциплинарния състав на Висшия съдебен съвет за осъществяване на дисциплинарна отговорност.”

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 6 §1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

36. Жалбоподателят твърди, че продължителността на производството е несъвместима с изискването за „разумен срок”, установено в чл. 6 §1 от Конвенцията, който гласи, както следва:

“Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения ... има право на ... гледане на неговото дело в разумен срок от ... съд...”

37. Правителството оспорва това твърдение.

38. Периодът, който следва да се вземе предвид, започва да тече от 7 септември 1992 г., когато влиза в сила по отношение на България признаването на правото на индивидуална жалба. Въпреки това, при оценяването на разумността на срока, изминал след тази дата, трябва да се държи сметка за факта, че към този момент производството вече е висящо в продължение на седем години и девет месеца (вж. пар. 7-13 по-горе) (вж. решението по делото *Vatevi v. Bulgaria*, no. 55956/00, § 35, 28 September 2006).

39. Обсъжданият период завършва на 1 март 2002 г., когато Върховният касационен съд постановява окончателно решение. Следователно той продължава около девет години и шест месеца.

А. Допустимост

40. Съдът отбелязва, че жалбата не е явно необоснована по смисъла на чл. 35 §3 от Конвенцията. Освен това, тя не е недопустима на други основания. Поради това тя следва да бъде обявена за допустима.

Б. По същество

41. Съдът подчертава, че разумността на продължителността на производството трябва да се оценява в светлината на обстоятелствата по делото и с оглед на следните критерии: сложността на делото, поведението на жалбоподателя и на съответните власти и залогът за жалбоподателя в спора (виж, наред с много други, решението по делото *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

42. Съдът често е установявал нарушения на чл. 6 §1 от Конвенцията по дела, които поставят въпроси, подобни на този в настоящото дело (вж. решението по делото *Frydlender*, цитирано по-горе, и – за подробен анализ на съответните въпроси по скорошно дело срещу България – решението по делото *Vatevi v. Bulgaria*, цитирано по-горе).

43. След като разгледа всички материали, представени пред него, и като взе предвид практиката си по този въпрос, Съдът счита, че продължителността на производството е прекомерна и не отговаря на изискването за „разумен срок”. При достигането на това заключение Съдът не пренебрегва факта, че поведението на жалбоподателя е било причина за най-малко няколко прекъсвания (вж. пар. 14 и 16 по-горе). Фактът, че той систематично използва всички видове процедури за обжалване, дори когато залогът за него е с минимална стойност, несъмнено удължава производството. Съдът отбелязва, въпреки това, че много значителни отлагания, далеч надвишаващи тези, причинени от жалбоподателя, са по вина на властите. В частност, за период от около пет години властите не успяват да осигурят връчването на призовките на една от страните, което на практика блокира производството (вж. пар. 23-27 и 32 по-горе). Също така, неспазването от страна на съдиите на изискванията за своевременна подготовка за заседанията и отсъствието на назначените от съда вещи лица са причинили допълнителни прекъсвания, които биха могли да бъдат избегнати (вж. пар. 22 и 28 по-горе). И накрая, Съдът преценява и общата продължителност на производството, която е прекалена сама по себе си, с оглед на ниската степен на сложност на делото.

Следователно, налице е нарушение на чл. 6 §1.

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ №1 КЪМ КОНВЕНЦИЯТА

44. Жалбоподателят твърди също така и че продължителността на производството е нарушила правото му на мирно ползване на притежанията му, както е гарантирано в член 1 от Протокол №1.

45. Правителството оспорва това твърдение.

46. Съдът отбелязва, че това оплакване е свързано с оплакването, разгледано по-горе, и затова жалбата по отношение на него трябва също да бъде обявена за допустима.

47. Като взе предвид своето заключение по чл. 6 §1 (вж. пар. 43 по-горе), Съдът счита, че не е необходимо да изследва дали в този случай е налице нарушение на чл. 1 от Протокол №1 (вж. решението по делото *Zanghi v. Italy*, judgment of 19 February 1991, Series A no. 194-C, p. 47, § 23).

III. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛ. 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

48. Жалбоподателят твърди също така, че не е имал ефективни правни средства за защита по отношение на прекомерната продължителност на производството. Той се позовава на чл. 13 от Конвенцията.

49. Правителството оспорва този аргумент, като посочва, че жалбоподателят е трябвало да подаде жалба за бавност по член 217а от Гражданския процесуален кодекс.

50. Съдът отбелязва, че това оплакване е свързано с оплакването, разгледано по-горе, и затова жалбата по отношение на него следва също да бъде обявена за допустима.

51. Съдът отново подчертава, че чл. 13 гарантира ефективно правно средство за защита пред националните власти за твърдяно нарушение на изискването по чл. 6 §1 за разглеждане на делото в разумен срок (вж. решението по делото *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI). Средствата за правна защита в един съдебен процес на национално ниво за подаване на жалба срещу продължителността на производството, са „ефективни”, по смисъла на чл. 13, ако те „[предотвратяват] твърдяното нарушение или неговото продължаване, или [предоставят] адекватно обезщетение за всяко нарушение, което [вече] се е случило” (вж. решението по делото *Kudła*, цитирано по-горе, §158). Ето защо чл. 13 предлага алтернатива: средството за защита се счита за „ефективно”, ако може да бъде използвано или за ускоряване на решението от съдилищата по делото, или за предоставяне на право на справедливо удовлетворение за забавянията, които вече са настъпили (вж. решението по делото *Mifsud v. France* (dec.)[GC], no. 57220/00, ECHR 2002-VIII).

52. Съдът трябва да определи дали, при конкретните обстоятелства по настоящото дело, в българското законодателство съществува какъвто и да е начин за получаване на обезщетение по отношение продължителността на производството.

53. Той отбелязва, че възможността да се подаде „жалба за бавност” е била въведена в българското законодателство с приемането на нов чл. 217а от Гражданския процесуален кодекс през юли 1999 г. Тази процедура позволява на страната да подаде жалба до председателя на горестоящия съд, когато разглеждането на делото, постановяването на решението или предаването на жалба срещу решението е неоснователно забавено. Председателят има право да издаде задължителни указания до съда, който разглежда делото (вж. пар. 35 по-горе).

54. Към момента, когато тази защита е била въведена през юли 1999 г., обаче, през периода 1995-1999 г. вече са се натрупали значителни забавяния. В тази връзка Съдът отбелязва, че ефективността на средството за защита може да зависи от това дали то има значителен ефект върху продължителността на производството като цяло (вж. решенията по делата *Holzinger v. Austria (No. 1)*, no. 23459/94, § 22, ECHR 2001-I, *Holzinger v. Austria (No. 2)*, no. 28898/95, § 21, 30 January 2001, и *Rajak v. Croatia*, no. 49706/99, §§ 33-35, 28 June 2001).

55. Нещо повече, Съдът отбелязва, че жалбоподателят е подал жалба за бавност през октомври 1999 г., която, очевидно, никога не е била разгледана, а искането му за по-кратки интервали между заседанията е било отхвърлено през май 2000 г. (вж. пар. 26 и 29 по-горе). Във всеки случай е съмнително дали това средство би могло да има някакъв полезен ефект по отношение на неспособността на властите да осигурят валидно връчване на призовките – което е основната причина за отлаганията.

56. Ето защо Съдът стига до заключението, че при конкретните обстоятелства на настоящото дело „жалбата за бавност” не може да се приеме за ефективно средство за защита, независимо от евентуалната му ефективност по принцип. Правителството не е посочило други средства за защита и според Съда не е доказало, че е налице ефективна компенсация на тази липса с други средства за защита съгласно българското законодателство, действащо в съответния момент.

57. Следователно, Съдът счита, че по настоящото дело е налице нарушение на чл. 13 от Конвенцията заради липсата на правно средство за защита съгласно националното законодателство, чрез което по времето, когато са се натрупали големи забавяния (вж. пар. 22-30 по-горе), жалбоподателят е можел да осигури своето право делото да се проведе в рамките на разумен срок, както е предвидено в чл. 6 §1 от Конвенцията.

IV. ДРУГИ ОПЛАКВАНИЯ

58. С писмо от август 2003 г. жалбоподателят също така се оплаква на основание различни разпоредби от Конвенцията, че производството е било несправедливо, като твърди, че съдилищата са решили делото погрешно. Той твърди също, че поради съдебни грешки той е задължен да заплати суми, които не дължи.

59. С оглед на всички материали, с които разполага, и дотолкова, доколкото горепосочените въпроси, предмет на жалбата, са в неговата компетентност, Съдът констатира, че те не разкриват никакви нарушения на правата и свободите, изложени в Конвенцията или протоколите към нея. От това следва, че останалата част от жалбата е явно необоснована и следва да бъде отхвърлена в съответствие с чл. 35 § 3 и 4 от Конвенцията.

V. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

60. Чл. 41 от Конвенцията предвижда:

“Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

61. Жалбоподателят претендира за 35 000 евро обезщетение за неимуществени вреди.

62. Правителството не изразява становище по въпроса.

63. Съдът счита, че жалбоподателят вероятно е претърпял неимуществени вреди. Ето защо той определя по справедливост обезщетение в размер на 1000 евро.

Б. Разходи и разноски

64. Жалбоподателят също така претендира за 3640 евро за 52 часа юридическа работа по производството пред Съда и 254 евро за преводи, пощенски и други разноски. Той иска от Съда да възложи тези суми да бъдат платени направо по банковата сметка на адвокатите му.

65. Правителството не изразява становище по въпроса.

66. Според практиката на Съда жалбоподателите имат право разходите и разноските им да бъдат възстановени само доколкото е

доказано, че те са били действително направени, нужни и разумни като размер. По настоящото дело, като има предвид информацията, с която разполага, и горните критерии, Съдът счита, че е разумно да присъди сумата от 1000 евро за покриване на всички разноски.

В. Лихва за забава

59. Съдът счита за уместно лихвата за неизпълнение да бъде обвързана с пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* за допустими оплакванията относно прекомерната продължителност на производството, относно липсата на ефективни средства за защита в това отношение и последвалата предполагаема намеса в правото на собственост на жалбоподателя и обявява останалата част от жалбата за недопустима;
2. *Приема*, че е налице нарушение на чл. 6 §1 от Конвенцията;
3. *Приема*, че не е необходимо да изследва дали в този случай е налице нарушение на чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията;
4. *Приема*, че е налице нарушение на чл. 13 във връзка с чл. 6 §1 от Конвенцията;
5. *Приема*
 - (а) че държавата-ответник следва да плати на жалбоподателя, в рамките на три месеца, след като настоящото решение стане окончателно по смисъла на чл. 44 § 2 от Конвенцията, 1000 (хиляда) евро обезщетение за неимуществени вреди и 1000 (хиляда) евро за разходи и разноски, като сумата за разходи и разноски следва да се изплати директно по банковата сметка на един от процесуалните представители на жалбоподателя, плюс всякакви данъци, които биха могли да бъдат наложени;
 - (б) че от изтичането на упоменатия по-горе тримесечен срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочените суми в размер равен на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта;

6. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за справедливо удовлетворение.

Изготвено на английски език и съобщено писмено на 18 октомври 2007 г., в съответствие с член 77, §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар

Пер Лоренцен
Председател